

LA PETITA ESPERANÇA

FRA JACINT DURAN

Hi ha un autor francès, Charles Péguy, profundament creient, que va morir l'any 1914. Té uns textos d'una profunda bellesa, poètics alguns d'ells: "El Misteri dels sants innocents", o "El pòrtic del misteri de la segona virtut", on fa referència a l'esperança...

En aquest llibre diu que la fe és com un arbre, com un roure arrelat i ferm. I a l'ombra de les seves branques neix la caritat, que agombola totes les angoixes del món. I l'esperança és com la gemma (el borronet o botó) que neix a les branques pel mes d'abril, aquella gemma que farà possible les noves branques. És petita l'esperança. De fet, el text diu: "la petita esperança".

Nosaltres som creients, tenim fe, fins i tot fem esforços per ser caritatius, però l'esperança, que petita que és! ¿Creiem realment, esperem realment en el Senyor? ¿Creiem que hi ha una altra vida? ¿Hi ha esperança en els nostres cors? De fet, Péguy ja deia que era petita, molt petita l'esperança, i trencadissa.

De tant en tant val la pena reflexionar sobre la nostra esperança, perquè l'esperança és la font de l'alegria. El text de Péguy diu així: "La fe és com un gran arbre, un roure ben arrelat. I sota les ales d'aquest arbre, la caritat; la meva filla caritat hi abruga totes les angoixes del món. I la meva petita esperança no és sinó aquesta petita promesa de la gemma que s'anuncia al bell començament de l'abril". I continua dient el text: "Perquè és més fàcil –diu Déu– destruir que construir, fer morir que fer néixer. La gemma no es resisteix, està feta per a la naixença. L'esperança, és això el que em sorprèn de l'home, em sorprèn a mi mateix, diu el Senyor, diu Déu".

Certament que és sorprenent que esperem, però sense esperança la nostra vida s'enfonsa en la tristor, la tebior, i es desconecta. L'esperança per a nosaltres, com diu sant Pau, no és il·lusió simplement, no és ser optimista. És una altra cosa, està arrelada en la fe, en l'arbre de la fe. Diu sant Pau: "No voldria que us entristíssiu com aquells que no tenen esperança, perquè així com creiem que Crist morí i ressuscità, així esperem que nosaltres, quan morim, el Pare ens ressuscitarà i ens farà estar amb Jesús eternament".

Esperar la resurrecció, esperar la vida eterna, creure que hi ha una altra vida. Aquesta profunda esperança que dona aquesta petita però constant seriositat a la vida del creient és el que ha impregnat fins i tot el nostre llenguatge. El nostre llenguatge està ple d'esperança petita, ama-

gada, però hi és perquè és profundament cristiana, però ja fa temps que està començant a desaparèixer.

Quan a vegades es fa un funeral es comença dient: “Hem vingut aquí per a acomiadar aquest...” Però a mi no m’agrada dir “per acomiadar”. És millor dir: “Hem vingut a dir adéu, i adéu-siau”. Aquesta expressió tan nostra està expressant tota una afirmació de fe. Quan diem “adéu” queda molt tancat, però quan ho diem a un difunt estem dient una cosa molt forta: “Adéu, a Déu siguis, que Déu t’acompanyi, t’encomano a Déu”. I això ho diem també per la vida de cada dia: Adéu, adéu-siau.

El mateix que podem complementar amb “Déu vos guard”, que està desapareixent per “hola”, i res més. El “Déu vos guard” és l’altra part: “Que Déu et guardi, que Déu hi sigui, que Déu t’agomboli”.

Igual que el llenguatge també està canviant, abans dèiem “cementiri”, però ara gairebé no es passa pel cementiri i es va directament al tanatori. Però les paraules no són innòcues. “Tanatori” ve del grec i vol dir “mort”. I punt. En canvi, “cementiri” ve del llatí i vol dir “dormitori”. Per tant, amb l’esperança certa que desvetllaran, més encara, que estan adormits, que estan vius els nostres difunts.

Creiem en l’altra vida, creiem i esperem una altra vida. I això s’afirma ara i aquí. Ara hem de ser nosaltres expressió no simplement de bon humor, no simplement de ser optimistes i tenir il·lusió. No. Tenim esperança, i això vol dir que està arrelada en la nostra fe. Esperem perquè creiem que Crist ha ressuscitat. Aquest és el fonament, el nucli de la nostra fe. “Si Crist ha ressuscitat –dirà sant Pau– també nosaltres serem enduts amb Ell eternament”. Aquesta és la nostra esperança que fonamenta l’esperança de cada dia.

En aquest món tan entristit, cal que nosaltres portem l’esperança, que és el

fonament de l’alegria i que es fonamenta en la resurrecció de Crist. Com l’Ave Maria, que acaba d’aquesta manera: “pregueu per nosaltres ara i en l’hora de la nostra mort”. Són els dos moments cabdals: ara i en l’hora de la nostra mort. La nostra esperança ens fa canviar l’ara i il·lumina de llum i d’esperança l’hora de la nostra mort.